

CONFESSIONS OF A
TEENAGE SERIAL KILLER

DE BESCHERMENGEL

Leesexemplaar

CONFESSIONS OF A TEENAGE SERIAL KILLER

BJORN VAN DEN EYNDE

P E L C K M A N S

Voor Marie & Olivia

Confessions of a Teenage Serial Killer: De beschermengel is een fictief verhaal dat serieuze onderwerpen behandelt die pijnlijk kunnen zijn voor lezers, waaronder transfobisch genderisme, depressie, fysiek en seksueel geweld, pestgedrag, relaties tussen meer- en minderjarigen, en drugsmisbruik. Heb je na het lezen van dit boek vragen of nood aan een goed gesprek? Neem dan contact op met Awel (BE), de Kindertelefoon (NL) of een andere hulplijn. Een overzicht van alle beschikbare instanties kun je vinden via watwat.be/praat-erover of jongerenhulponline.nl.

Eerste druk: oktober 2022

© 2022, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Studio Rubio
Vormgeving: Julie Vangeel
Foto auteur: Sacha Kleinblatt

D/2022/0055/298
ISBN 978 94 6401 890 5
NUR 285/330

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

*Niemand is te jong
om een moordenaar te zijn.*

Leesexemplaar

Van ifuckinghate@myself.com

Aan ifuckinghate@myself.com

Ik ben niet trots op wat ik gedaan heb. Er is niemand die me meer haat dan ikzelf.

Misschien heb ik zelfs spijt.

Maar dat wil niet zeggen dat ik het niet opnieuw zal doen.

Leesexemplaar

13.30 OF 18.05 UUR

Luid klonken lalala's uit de speakers die onder het afdak van de bouwvallige boswoning hingen. Op een platenspeler draaide het plaatje van Michel Delpech, 'Pour un flirt'. De gescheurde kartonnen hoes lag op de grond.

Een vinylschijf draaide continu rondjes, waardoor de krassende en krakende klanken vrijwel onafgebroken door de bossen van Rocher de Bohanan zongen. En dat nu al bijna vier jaar lang van 's morgens tot 's avonds.

'La la la la la...'

Een paar laatste druppels liepen over de dakpannen en vielen van waar ooit de goot gehangen had meters lager in de modderige aarde.

De zestienjarige Adana Bonnet stak haar hand uit de voordeur, ving een paar van de waterballetjes en merkte dat het gestopt was met regenen. Ze trok haar jurk recht, probeerde de chocoladevlekken weg te vegen en woelde door haar blonde haar. Ongeduldig tikte ze tegen de naald van de platenspeler, waardoor het plaatje weer van voren af aan begon.

Luidkeels en naïef ongeremd zong ze mee, al was er geen enkele zuivere noot bij. Het kon haar niet schelen. Ze was vrolijk en verliefd.

Liam Girard, haar vriendje van vijftien, had beloofd dat hij langs zou komen om samen te ganzenborden. Of een gezelschapsspel een goed idee was, was voor

haar niet helemaal zeker. Liam kon nu en dan net zo onvoorspelbaar zijn als zij. Kortsluiting in zijn complexe hoofd, maar eenvoudige geest. En als hij verloor, dan sloeg hij het ganzenbord door de kamer en beet hij haar soms.

In de school waar ze samen hun tijd verdreven, was de politie van Florenville al een paar keer langsgelopen toen de jongen niet te kalmeren viel. Het deed Adana keer op keer pijn om te zien hoe ze soms met drie man moesten zijn om hem te bedwingen, zodat hij zichzelf of anderen niet zou verwonden. Dan vroeg ze zich af waarom hij niet altijd die lieve jongen was die zij kende als ze maar met hun tweeën waren. Het was alsof Liam de wereld niet aankon.

Uit de lederen tas om haar middel haalde Adana een steekmes met een houten handvat. Het had ooit nog toebehoord aan haar grootvader, een harde werker en vakman. Ze voelde met haar vinger langs de rand, maar kon zichzelf niet snijden, zelfs als ze het wilde. Het familiesouvenir was intussen zo bot dat je er met moeite een snee brood mee kon splitsen.

Van haar ouders mocht ze het mes niet in haar buurt hebben. Ze hadden het wel honderd keer gezegd.

'Adana, ne touche pas!'

Ze sloeg zichzelf nu ook op de vingers, zoals haar ouders het zo vaak hadden voorgedaan, en herhaalde hun woorden.

'Ne touche pas. Non, ne touche pas.'

Echt doordringen deed de boodschap niet, want opnieuw verward en dromerig speelde ze met de punt van het mes tegen de top van haar duim, zich afvragend hoe hard ze moest duwen om door het vel te kunnen priemen.

Haar ouders deden intussen zelfs de moeite niet meer haar in de gaten te houden of voor Adana thuis te blijven. In het Waalse dorp werd gefluisterd dat haar ouders hoopten dat Adana zich op een dag iets aan zou doen, of dat een ongelukje de last die ze was voorgoed zou wegvegen. 'Een schande, dat heeft dat lieve kind nu ook weer niet verdiend, al is ze een beetje simpel', had Adana ooit een oude vrouw in de supermarkt horen fluisteren. 'Ondanks alles heeft ze het hart op de goede plaats.'

Adana zag onder het afdak, tegen de buitengevel, een verroeste wandklok hangen. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, maar kon haar zicht niet scherper krijgen. De dokter had haar als kind verteld dat haar hersenen niet werkten zoals bij andere meisjes, en dat ze daardoor halfblind was. En een beetje jonger van geest.

Omdat ze laat geslapen had en moeite had met de dagindeling, kon ze op een natte zomerdag als vandaag zelfs niet raden of de wijzers van de klok 13.30 uur aangaven, of 18.05.

Het liedje van Michel Delpech ving opnieuw haar aandacht. Ze floot naar haar hondje Gaston om haar te volgen naar de houtschuur, trapte op het aandrijfpedaal van een slijpsteen en bracht het lemmet naar het razende gevaarte toe.

Net toen Adana met het mes de steen raakte, hoorde ze een schreeuw, alsof het lemmet zelf krijste. Ze staarde door de geopende poort de bossen in, maar hoorde niets dan vogels, het ruisen van de Semois en de platenspeler, die van voren af aan begon.

'La la la la la...'

Haar hondje zat naast haar alert rond te kijken, ook niet wetend wat er precies gebeurd was. Adana zette het lemmet tegen de steen en staarde gefascineerd naar de

vonken die van het metaal sprongen.

Opnieuw een krijts. Het had wat weg van een woord. Of was het toch het geluid van de slijpsteen geweest? Haar hond blafte in het luchtledige. Ze kon de situatie niet inschatten, er liepen koude rillingen over haar rug en ze stond op. Terwijl de slijpsteen vervaarlijk rondjes bleef draaien, liep ze met het mes naar haar huis tussen de bomen. Ze wenkte Gaston te volgen en sloeg de deur dicht.

Het was bijna donker buiten toen Liam haar bij de schouders nam en door elkaar schudde.

'Adana? *Réveille-toi!*' dwong hij haar wakker te worden en hij veegde een beetje bloed van zijn gewonde handen. Enthousiast wilde hij haar wat laten zien.

Geschrokken tuurde ze door haar luie oogleden. Op tafel lag haar amper gescherpte mes. Ook daar hing bloed aan.

'*Non*', jammerde ze. '*Ne touche pas.*'

Niet aanraken. Ze was te verward om een zinnige vraag te stellen. Bovendien liet hij haar de kans niet.

'*Viens.*' Hij wenkte haar mee te komen en wees naar Adana's hondje Gaston, dat ongeduldig zat te trappelen.

Adana duwde beschimmelde vaat opzij en draaide de kraan van de wasbak open. Liam spoelde zijn handen terwijl ze op zoek ging naar verband.

'*Viens*', zei hij opnieuw met een glimlach.

Druppels vielen van de takken naar beneden. Terwijl Adana aan het slapen was, had het opnieuw geregend. Met niet meer dan een paarse gloed aan de hemel moest het bijna middernacht zijn.

Aan de leiband liep de hond een paadje af, naar de

Semois toe. Hij stopte bij een drol en begon eraan te likken.

'*Ah non*', Adana moest kokhalzen bij de aanblik daarvan. 'Niet doen.'

Met ongecontroleerde duwen probeerde ze de hond weg te krijgen bij de stinkende worst.

'Jakkes, zeg. Stop daarmee. Stop, viezerik. *Dégoûtant!*'

Liam verkneukelde zich en grinnikte dat die hond 'van de kaka' at.

Adana zag er de grap niet van in, en de romantiek van hun wandeling nog minder. Ze zette gedecideerd een paar passen vooruit.

Klaterend sloeg het water van de Semois om de keien aan de oever, en de armen en het hoofd van een tienerjongen die op de stenen lag. Hij droeg een rood-witte hockeyoutfit met nummer 9, van Club Rocher de Bohanan, en keek de andere kant op.

Gaston snuffelde aan zijn been en liep eromheen, waardoor Adana volgde.

'Liam? *Viens voir!*'

Adana's vriendje was een stuk minder bang, was blij dat hij dit eindelijk kon laten zien. Hij nam de schouder van de jongen beet en draaide hem op zijn rug, waardoor het water van de Semois nog feller om zijn hoofd klaterde.

'*Ne touche pas*', zei Adana. Niet aanraken.

'*Pourquoi pas?*'

Adana wees onder de indruk naar het borstbeen van de jongen. Met zwarte stift was er een tekst op geschreven: '*Ne la touche pas*'. Het betekende zoveel als: 'Raak haar niet aan' ... hoewel de persoon in het water een jongen was.

Op het borstzakje van zijn truitje stond zijn naam gedrukt: Yanis Fournier. Zijn mond lag wagenwijd open en aan zijn nek en op zijn truitje zaten rode vlekken.

Liam bleef glimlachen, alsof hij de realiteit niet zag.

Adana snikte zacht, voelde de kilte van de nacht en tranen over haar wangen rollen. Ze beseftte dat deze tienerjongen zijn ogen nooit meer zou openen.

1. PIJN

Het was de hele nacht blijven regenen. De trainingsvelden van Club Rocher de Bohanan stonden her en der onder water en door het felle waaien was het gras bezaaid met bladeren van de hoge bomen rondom. Door de groengrijze gordel die het veld omsloot en met de dichtgepakte wolken als een natuurlijk plafond was het een ongewoon grauwe ochtend.

Alix hield haar blik op het balletje gericht dat voor haar van speelster naar speelster schoot. De zestienjarige had het gevoel dat ze scheelzag, en zat met haar gedachten allerminst bij de trainingsmatch, zo vroeg op de dag.

Een meisje dat een halve kop groter was, gaf haar in het voorbijgaan een bodycheck en knipoogde geniepig. Het was haar ploeggenoot Dewi Joubert, een opvallend type met gitzwart haar en lichtblauwe lokken, die haar tijdens de trainingen de hele tijd zocht.

Het verbaasde Alix dat Dewi zo'n grote mond had. Ze zou zelf minder zelfvertrouwen hebben, als haar ouders in een marginale trailer op verboden terrein langs de Semois woonden.

'Nog aan 't slapen, zieke trut?' fluisterde Dewi en ze gebaarde naar Alix dat ze moest kotsen.

Dat soort grapjes had Alix intussen wel voldoende gehoord. Ze koos er zelf toch ook niet voor net iets te mager te zijn?

Ze likte aan haar droge lippen en trok een sprintje. De

nevel had haar rood-witte outfit doorweekt en opgespatte modder plakte tot onder haar hockeyrok. Toch balde ze al haar energie. Ze reikte met haar stick naar de bal en kreeg opnieuw een stevige schouderduw van Dewi. Het was alsof Alix' hele beenderstel door elkaar rammelde, voordat ze eerder strompelend nog net haar evenwicht kon behouden.

Het zou er wel dom uit hebben gezien.

'Hé!' Ze spuwde haar bit bijna uit haar mond van frustratie.

Dewi had een vuile grijns op haar gezicht en ging neus aan neus met Alix staan. 'Wat is er? Nu heb je niet zo'n grote mond meer, hè?'

Enkele meisjes kwamen tussenbeide en joegen de twee uit elkaar. Het gebeurde niet elke dag dat Alix' ploeggenotes opkwamen voor haar en tegen Dewi's pestgedrag in durfden te gaan.

Alix wist niet of deze hulp haar een warm gevoel gaf, of juist zin om een potje te janken. Wat vond ze zichzelf nu en dan een zielig figuur.

'*Allez les filles!* Focus 's op het spel, zeg!' Ploeggenotes duwden Dewi achteruit. Die hield haar handen op en grijnsde haar vuile tanden bloot.

Van tandenborstels had dat stinkende trailervolk waarschijnlijk ook nog nooit gehoord, dacht Alix. Ze sloot haar ogen en probeerde zich te herpakken. Ze wilde niet meer dat Dewi haar kon raken.

Ze bedacht hoe haar broer met momenten zoals deze om zou gaan. Oscar was net geen drie jaar ouder dan Alix, net zoals zij een lichtgewicht, maar door zijn doorzettingsvermogen en technische bagage een sterkhouders op het middenveld bij het jongensteam. Hij zou trots zijn als hij wist dat ze zich niet zomaar liet

inpakken en opkwam voor zichzelf.

Als een speer ging ze het spel weer in. Ze slalomde tussen een wirwar van speelsters door, ontfutselde de bal van Dewi en controleerde hem netjes langs de lijn. Het gaf haar de roes van een overwinning. Honderd euro dat dat rotwijf dit absoluut niet kon verdragen. Ha!

Een paar passen en Alix zag een ploeggenote diep lopen. Ze hief haar stick hoog, maar net toen ze de bal wilde doortikken, beukte een hockeystick van achteren staalhard op haar rechterenkel. Alix sloeg frontaal op het zeiknatte gras en schreeuwde haar stem schor. Ze pakte haar enkel vast en voelde de geraakte plek pijnlijk branden. Haar training was voorbij.

Dewi ging over haar hangen. 'Sorry, hoor. Heb ik je geraakt? *Désolée.*'

Enkele meisjes duwden Dewi achteruit en scholden haar de huid vol. Dit ging te ver. Alix voelde de kwaadheid door haar lijf gieren, maar wist dat ze niet eens zou kunnen opstaan.

'*Ça va? Tu vas bien?*' vroeg een ploeggenote.

Alix schudde haar hoofd. Het ging absoluut niet.

Hinkend stapte ze de kleedkamers uit, terwijl het geluid van de stromende douches en lachende meisjes nog klonk. Elke stap die Alix op haar met ijs ingebonden rechtervoet zette, sneed door haar hele been.

Langs de zijlijn van het oefenterrein strompelde ze naar de grote metalen poort, waar een bosweg naar de uitgang van de afgelegen hockeyclub leidde. Een oud materiaalhok stond halfweg het bos treurig te verkommeren. Een verse lading lege flessen en vuilnis deed vermoeden dat een aantal jongens of meisjes van de club er die nacht opnieuw een feestje hadden gehouden.

Het deed Alix' hart verkrampen. Ze vroeg zich af wanneer ze sterk genoeg zou zijn om voor zichzelf op te komen en eindelijk zou durven spreken. Ondanks de pijn versnelde ze haar pas. Ze moest weg hier.

2. JO

Jo zat nerveus naar hun smartphone te kijken, had Alix al een paar keer getekst en geprobeerd te bellen, maar zonder succes.

Het was een rare ochtend geweest; het gevoel overheerste dat er iets niet klopte.

Yanis Fournier, Jo's één jaar oudere broer van achttien, was die nacht niet thuisgekomen. En dan kon Yanis nog zo'n fuifbeest zijn, en nu en dan arrogant of ronduit vervelend... meestal liet hij toch *iets* weten.

Nog meer dan anders hing er een kille sfeer in het antieke herenhuis. Een thuis vond Jo het allang niet meer; de relatie met hun moeder en vader was al enkele jaren moeilijk.

Vader Jules Fournier was jarenlang burgervader geweest en oefende nog steeds druk uit op het gemeentebestuur in Florenville. Moeder Martine Fournier was een huisvrouw of, zo vond Jo, een saaie, ouderwetse slons, zowel wat kledij als wat opvattingen betreft. Bij haar moest je niet aankomen met woke onderwerpen of standpunten over LHBTIQA+. En dat irriteerde Jo mateloos.

Jo's vader kwam de ruimte in en schudde zijn hoofd, alsof hij een tic had. Zijn grauwe vel stak sterk af bij zijn gezicht op de ingelijste verkiezingsaffiche van enkele jaren geleden. De man was in korte tijd enorm verouderd.

Connecties konden blijkbaar niet alle problemen oplossen. Ook bij de politie was er weinig nieuws;

niemand had melding gemaakt van een ongeval of een uit de hand gelopen feestje. Ook bij Yanis' vrienden was er niemand die kon vertellen waar de jongen de nacht had doorgebracht.

Jo staaarde in de ruimte. Het scherm van de smartphone die op tafel lag, was nog steeds gitzwart. Geen bericht. Niet van Yanis. Niet van Alix.

Die laatste beleefde waarschijnlijk ook een onprettige ochtend, zeker als Dewi het weer op haar gemunt zou hebben. Jo had zelf jarenlang bij de hockeyclub gespeeld, maar was gestopt nu de sfeer zo verziekt was.

Voorals fucking Dewi maakte er een sport van Jo nog steeds aan te spreken met hun deadname Joanna. En ook de überdomme vraag van Dewi of Jo dan niet liever 'een vent' zou worden, sneed telkens diep. Ze had werkelijk geen flauw benul waar het over ging voor Jo.

Smerig, marginaal, vuil kutwif.

Jo fantaseerde er soms over Dewi van een brug te duwen, neer te steken of de keel door te snijden. Alix was eigenlijk de enige die Jo niet liet vallen, sinds hun aankondiging een jaar of twee geleden.

Een telefoon rinkelde in een aanpalende kamer de heilige stilte stuk. Jo ging rechtop zitten en streek korte zwarte lokken voor de ogen weg. Met trillende handen nam Martine haar smartphone in de hand en kwam de woonkamer in.

'Ja... Martine Fournier...'

In die paar seconden stilte zag Jo nooit eerder zoveel angst in vaders ogen. Jules wrong de vingers van zijn ene hand tot een balletje in zijn andere vuist. De angst verhulde stille hoop, totdat Jo's moeder plots begon te huilen en haar smartphone met een slag op de houten vloer knalde.

3. BLAUWE PLEKKEN

Het was Jo die de playlist had samengesteld.

‘All The Things She Said’ van de Russische formatie t.A.T.u. gierde door Alix’ lijf en gaf haar opnieuw een beetje energie. Er was dan ook wat bijzonders aan het verhaal van de twee frontmeisjes, net zoals er ook wat bijzonders was aan het verhaal van Alix en Jo.

Het asfalt krom de heuvels in. Alix gooide haar hockeyrugzak over haar schouder en snoof de natte lucht diep in zich op. Hier hoorde ze niets dan wat gefluit van vogels of het ruisen van de bladeren.

Met pijn in haar rechterenkel stapte ze moeizaam de laan tussen de rotsen op. Het geslacht Vexin-Blanc was bekend in heel Rocher de Bohanan en Florenville. Alix’ vader runde het familiebouwbedrijf, en met succes. Hun fortuin zette hen meteen enkele treden hoger op de sociale ladder en haar ouders hadden connecties in het lokale gemeentebestuur, met de Fourniers, en tot in de top van de Waalse politiek.

Enkel op school merkte Alix niet veel van hun invloed. Daar was het soms een hel.

De witte Aston Martin die Alix’ vader zichzelf een paar weken geleden cadeau had gedaan, stond op de oprit te blinken. Een villa in Amerikaanse stijl, met veranda rondom en hoge erkers, ving ochtendzon, maar gaf geen vertrouwd gevoel.

Alix zag haar zevenjarige zusje Jenny langs de zijkant

van de villa naar de eik lopen, pal in het midden van het grasveld, dat door wouden omringd was. Jenny kroop op een schommel die aan de langste tak hing, en giechelde terwijl het ding heen en weer wiebelde.

Een harde duw haalde Alix uit haar gedachten.

Haar vader Louis veegde zijn haren achteruit en keek haar met vuur in de ogen aan. 'Eindelijk! Verdomme, zeg. Waar ben jij geweest?'

Alix deed haar oortjes uit en staaarde hem verbaasd aan. Hij was nooit eerder zo van de kaart geweest.

'*Dites-moi*. Waarom neem jij je gsm niet op?'

Haar vader greep haar bovenarm zo hard beet dat ze de pijn moest verbijten. Maar ze durfde zoals zo vaak niets te zeggen en voelde haar hartslag versnellen.

Haar moeder Alice duwde de klapdeurtjes van de keuken open en bleef op een afstand staan kijken, hun zieke hond Bento getrouw aan haar zijde.

'Kun je mij loslaten?' vroeg Alix, te zacht om gehoord te kunnen worden. 'Alsjeblieft?'

'Vind je dit normaal? Dat je mij en je moeder ongerust laat zijn? Niks laat weten? Ik zou je verdomme een paar weken huisarrest moeten geven. Of wat anders bedenken om je bij te spijkeren!'

Zijn vingers omklemden haar naakte arm nu zo strak dat de huid eromheen wit wegtrok.

Alix' oudere broer kwam het huis om gelopen en leek opgelucht om haar te zien.

'Hé, Alix!' riep Oscar.

Haar vader liet haar meteen los. Ze wreef over haar arm en bedacht dat dat weer een paar nieuwe blauwe plekken zouden worden.

'Je weet het nog niet?' keek Louis haar aan. 'Je weet het verdomme niet eens? We hebben honderd keer gebeld!'